

ΠΑΡΑΦΩΝΙΑΙ

ΑΘΗΜΕΝΗ εἰς τοὺς βράχους τῶν προπόδων τοῦ Φιλοππάπου, ρεμβάζω.

Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ ὁ Ἥλιος ῥίπτων τὰς ἀκτῖνάς του σχεδὸν ὀριζοντίως θωπευτικὰ ροδοχρυσώνει τὰ πέριξ.

Τὴν ἀπόλυτον γαλήνην τῆς μουσικῆς τῆς φύσεως, διακόπτουν οἱ πένθιμοι ἤχοι ποῦ χύνουν εἰς τὸν ἀέρα ἡ καμπάνες τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, οἱ ὅποιοι φθάνουν ἕως ἐδῶ σὰν στενγμοὶ στυσμένοι, καὶ τὰ μελαγχολικὰ κουδουνίσματα, καὶ τὰ θλιθερὰ καὶ θρηνώδη βελάσματα τῶν προβάτων, ποῦ σὰν ὠχραὶ σκιαὶ περνοῦν μακρὰν ἐπάνω εἰς τοὺς λόφους καὶ χάνονται.

Κανεὶς ἄλλος δὲν διαβαίνει.

Ὅλοι οἱ πιστοὶ πορεύονται εἰς τοὺς ναυτοὺς διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὸν μέγαν Νεκρὸν. Καὶ ἀνθοστόλιστοι καὶ φαιδροί, ἴσως περισσύτερον σήμερον ἀπὸ παραμονὴν πρωτομαγιάς, πλημμυροῦν τοὺς δρόμους καὶ τὰ ὑπαίθρια κέντρα, ἐνῶ ἡ καμπάνες ἐξακολουθοῦν νὰ κλινοῦν πάντοτε.

Βέβηλος ἐγὼ, ἦλθον ἐδῶ μόνη νὰ ὄνειροπολήσω μέσα εἰς τὸν φωτεινὸν, τὸν θεῖον ναὸν τῆς Φύσεως, ποῦ ἔχει διὰ περίβολον τοὺς γραφικωτέρους καὶ ἡρεμωτέρους εἰς γραμμὰς λόφους, τέμπλον τὴν χρυσὴν δύσιν, λειτουργὸν τὸν Ἥλιον, ποῦ φορεῖ δι' ἱερὰ ἔμφια τὰ πορφύρινα νέφη, καὶ ἀντὶ λαμπάδων τὰς ἀπείρους κορυφὰς τῶν ἀβροροδιῶν ἀσφοδῆλων, ποῦ χύνουν γλυκειὰς ἀναλαμπὰς, καθὼς περὶ τὸ φῶς ἀπὸ τὰ διαφανῆ πέταλά των.

Ἐξαφνὰ κουδουνίσματα καὶ βελάσματα ἀκούονται πλησιάζοντα, καὶ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὠραίαν κρυπύλην τοῦ λόφου πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ ἁγίου Δημητρίου κατεβαίνει ἓνα ποιμνιον.

Ὁ Ἥλιος δύνει τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Αἱ βράχεις τῶν προβάτων χρυσώνονται, αἱ φλόγες τῶν ἀσφοδῆλων τρεμοσβύνουν εἰς τὸ πέρασμα των, αἱ τολύπαι τῆς σκόνης, ποῦ αἰωροῦνται ὡς θυμιάμα, χρυσοροδιζόντων καὶ αὐτὰ καὶ αἱ γοεραὶ φωναὶ των προσδίδουν τόσην τραγικότητα εἰς τὴν σκηνογραφίαν, ὥστε, ἐνῶ ἡ ὠραιότης τοῦ θεάματος εἶναι τόσον γαλήνιος μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ πλαίσιον βουνῶν καὶ λόφων, μὲ τὰς μαλακότητάς κυμαινομένης γραμμὰς καὶ τὰς ἡρέμους κλίσεις, καταβάλλει τὴν ψυχὴν μου, ὡς νὰ ἀντίκρυζα ὠραιότητα ἀγρίου μεγαλειῶ.

Καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος κρούπτεται καὶ τὸ κοπάδι χάνεται μέσα εἰς τὸ μονοπάτι, ποῦ σὰν ὠραία ἐλαστικὴ δοξαριὰ σχίζει τὸν λόφον, καὶ γλυστρᾷ ἡρέμα καὶ σβύνει πρὸς τὴν Πνύκα μὲ ἓνα ἡδονικώτατον ὀπτικὸ diminuento, καὶ ἀραιαὶ καὶ χονδραὶ σταγόνες, σὰν δάκρυα, βραίνον τὴν γῆν, συγκλίσεις καὶ θλίψεις μὲ καταλαμβάνει. Αἰσθάνομαι ὡς νὰ θέλω νὰ τονίσω ὕμνον, καὶ ἡ φωνή μου νὰ κόπτεται, νὰ προσεχηθῶ καὶ νὰ μὴ ἡμπορῶ νὰ ἀρθρώσω τίποτε, οὔτε νοερῶς νὰ εὔρω λέξεις, ὠραίας λέξεις, διὰ νὰ ἐκφράσω τὸ συναισθημά μου.

Ὁ οὐρανὸς ἀκόμη δακρύζει, τὸ φῶς ψυχορραγεῖ καὶ θρηνοῦν τὰ πρόβατα, σὰν νὰ αἰσθάνωνται ὅτι μόνον ὠρας ἀκόμη ἔχουν νὰ ζήσουν· καὶ ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου τραγουδῇ ἄφωνο τραγούδι, σκέπτομαι:—ναί, αὔριον αἰ ἀθῶαι ζωαὶ θά θυσιασθοῦν διὰ νὰ ἐορτάσῃ ὁ κόσμος ὁ χριστιανικὸς μὲ χειμάρρους αἵματος τὴν ἐορτὴν τῆς... Ἀγάπης!

Ὡ ἀνεπτυγμένη ἀνθρωπότης, πότε αἰ σκέψεις, τὰ αἰσθήματά σου, ἡ θρησκεία σου, ἡ αἰσθητικότης καὶ αἱ πράξεις σου θά ἦναι ἐν ἀρμονίᾳ;

Μεγάλη Παρασκευὴ 1907

ΜΟΙΡΑΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς βλέπῃ τὸ φαινόμενον, ἡ οὐκίψις αἴρεται μέχρι τοῦ αἰτίου του. Ὅλα ἐκτυλίσσονται μέσῳ τῶν δύο τούτων ὀρίων.

* Θὰ ἐβασίλευεν ἡ ψυχικὴ εἰρήνη, ἐὰν ὁ κληρὸς ἐξῆρει ἐαυτὸν ἀπὸ τὰ ζητήματα τῆς φύσεως, ἐὰν ὁ φιλόσοφος δὲν ἤγγιζε τὰ ὑπερφυσικά καὶ ἐὰν ὁ πειραματιζόμενος δὲν ἐξῆγε συμπεράσματα ὑπεροπτικά καὶ ἀνόητα ἐκ τῶν πειραμάτων του.

* Πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁδηγοῦν τρεῖς ὁδοί: ἡ αἰσίου, ἡ λογικὴ καὶ ἡ πείρα. Ἡ ἀνθρωπότης ἐπίστευσε πρὸ τοῦ κρήνη καὶ ἐκρινε πρὸ τοῦ πειραματιοῦ.

P e l a d a n

Ἄγνοῶ τι ἀξίζει πλειότερον, τὸ ἰδανικὸν τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ θράσος τῶν ἄλλων· εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐν μόνον Ἰδανικὸν εἶνε ἄξιον ὅπως οἱ ἄνθρωποι ζωαὶ καὶ θνήσκουσιν χάριν αὐτοῦ· τοῦτο δὲ εἶναι ἡ Ἑλληκρίθεια.

I b s e n

Καὶ μετὰ χίλια εἴη οἱ ἄνθρωποι θά ἔχουν τὸ πικρὸν συναίσθημα ὅτι πολὺ ἐνωρίς ἦλθαν εἰς τὸν κόσμον.

Λ Λ Λ Λ Λ Λ Λ Λ Λ Λ Λ Λ